

Celu jostiņu mantojuma stāsts nr.1

Andra Slišāna stāsts

Attēls nr.1

Šo jostu ir audusi Andra vecmamma Anne Slišāne(1922-1978), dzimusi Jermacāne. Sākot no 1980. gada, kad Ontans Slišāns(1948-2010) nodibināja Upītes etnogrāfisko ansambli, viņš to jostu nēsāja. Kad piedzima un paaugās viņa dēls Andris(1981), tad viņš sāka to nēsāt. Tagad šo jostu nēsā Andra dēls Jēkabs Slišāns(2010). Josta tiek nēsāta ceturtajā paaudzē un josta joprojām ir pilnībā lietojamā stāvoklī. Izņemot tas, ka Andra Slišāna laikā nobira bārkstiņas, ko arī var novērot attēlā nr. 1.

Ligita Spridzāne ir izveidojusi šīs jostiņas atdarinājumu (skatīt zemāk attēlā nr. 2), ko nēsā viņas dēls Domeniks Slišāns. Līdzīgos toņos ir saglabājusies jostiņas Razminoviču saimei Stabļovā, ko ir audusi Andra Slišāna vecmammašas Annas vīra Domenika Slišāna māsa, kas ir gandrīz tādās pašas krāsās kā Annes austā jostiņa.

Vecās jostiņas fragments arī nonācis pie Helēnas Šakinas, ko var aplūkot attēlā nr. 3

Attēls nr. 2

Attēls nr. 3

Celu jostiņu mantojuma stāsts nr.2

Irēnas Romkas stāsts

Attēls nr. 4

Irēnas Romkas vecmamma Zole Slišāne(1891-1973) nāk no Baltinavas puses Dziervīnes. Zoles trīs jostiņas ar ieaustām nelielām skujiņām ir nonākušas mazmeitas Irēnas mantojumā (skatīt attēlu nr. 4). Viena jostiņa, kas attēlā ir tālāk no trim ir Irēnas Romkas mamma Malvīnes Slišānes(1932-2022). Tā mēs varam novērot aušanas tehnikas pārmantošanu paaudzēs.

Malvīne nāk no Mukaušovas, blakus kaimiņu mājā Marijai Supei(1932-2021) arī bijušas līdzīgas tehnikas austas jostiņas, kas parāda noteikta ciema īpatnības.